

ALEF FILM & MEDIA GROUP CONTINENTAL FILM UN FILM

MUZIKA

BEZ NEJ TO NEJDE!

Nový slovensko-nemecký film

V slovenských kinách od 17. apríla 2008

PRESSKIT

NAJÚSPEŠNEJŠÍ SLOVENSKÝ FILM ZA POSLEDNÝCH 8 ROKOV

9xSLNKO V SIETI 2008
NÁRODNÁ FILMOVÁ CENA UDEĽOVANÁ
SLOVENSKOU FILMOVOU A TELEVÍZNOU AKADÉMIOU

ZÁKLADNÉ INFORMÁCIE O FILME

Réžia: Juraj Nvota
Námet: Peter Pišťanek
Scenár: Ondrej Šulaj
Dramaturgia: Marian J. Kovalik
Producent: Marian Urban
Producent box!: Andreas Eicher
Koproducenti cine +: Christian Colmorgen, Frank Evers
Producent postprodukcie ALEF: Marek Urban
Asociovaný producent box! : Ludmila Lipková
Vedúca výroby: Janka Horáková
Vedúci výroby box!: Kristian Stern
Kamera supervízia a konzultácie: Miro Gábor a Laco Kraus
Kamera: Alexander Šurkala
Strih: Alois Fišárek
Hudba: Robert Mankovecký
Nahrál: combo HuRyTan
Architekt: Peter Čanecký
Kostýmy: Mona Hafsaht
Zvuk: Robert Dufek, Tom Korr
Výprava: Jaroslav Košťál
Umelecký maskér: Juraj Steiner

Vyrobil: ALEF Film & Media Group, v koprodukcii s box! Film- und Fernsehproduktions, cine + a v spolupráci s UN Film

Hrajú: Táňa Pauhofová, Luboš Kostelný, Jan Budař, Marek Geišberg, Dorota Nvotová, Marian Geišberg, Jana Olhová, Petra Polnišová, Csongor Kassai, Martin Trnavský, Karol Špišák, Ady Hajdu, Lujza Schrameková, Ronnie Šandorová-Traubnerová, Lukáš Latinák, Milan Ondřík, Janko Lehotský, Marián Marko, Martin Frátrič, Vlado Zboroň, Michal Legiň

Film vznikol za podpory: Ministerstva kultúry SR, Eurimages, Media Plus, Mitteldeutsche Medienförderung

Partneri filmu: TV Markíza, Q-Ex, FilmService Slovakia, Radio FM, Baumit, Heineken, SAPA MEDIA desk Slovensko, Milsy, Centrum.sk

Videoklip GOL DEN LIP: UN Film

Film o filme: UN Film

Trailer: prvý slovenský trailer house HAPPYEND

Plagát: Emil Drličiak

Nakrúcanie: 30. 9. 2005 – 13. 2. 2006

Lokácie: Bratislava, Vysoká pri Morave, Záhorská Nová Ves, Kamenný Mlyn, Tomky

Minutáž: 99 min.

Žáner: komédia/tragikomédia

Rok výroby: 2007

Krajina pôvodu: SR/SRN

Formát: 35 mm, 1:1,85

Zvuk: Dolby Digital 5.1

Distribučná premiéra: 17. apríl 2008

O FILME

KRÁTKA CHARAKTERISTIKA

Neďaleko veľkého mesta, niekoľko krokov od hraníc s nepriateľskou kapitalistickou krajinou v zapadákov, z ktorého cesty nevedú nikam len späť, sa začína veselý a trochu čierny príbeh o chlapíkovi, ktorý dúfal, že hudba mu pomôže z kaluže, ale namiesto toho vyváľa hudbu v blate. Je to príbeh aj o jeho rovesníkoch, priateľoch, túžbach a snoch o slobode, ktorá bola v Československu na rozhraní sedemdesiatych a osemdesiatych rokov jednou z najvzácnejších, najlepšie strážených a najmenej dostupných hodnôt. Je to aj príbeh mladých ľudí, ktorí sa trápia s vlastnými životmi, s láskou, žiarlivosťou, pokušením. Narážajú na obmedzenia doby, v ktorej boli banány úzkym profilom a cesta na Západ nespĺniteľný sen; doby, keď o všetkom rozhodovali členovia jedinej strany a keď donášači informovali aj o tom, že mastič vo vodárni hráva na saxofóne americkú muziku.

Jadrom príbehu je tragikomický osud mladého muzikanta, ktorý si svoj talent a možnosti uvedomuje len okrajovo, no o to jednoduchšie a divokejšie sa zaplieta do deštruktívnych vzťahov, ktorých skutočný rozmer a dosah si len postupne uvedomuje.

Nie je to len retrofilm o jazze, láske a slobode v Československu, ani úsmevná komédia, ale archetypálny príbeh o hriešnych ľuďoch, ktorí sa snažia obstáť v skúškach života.

PRÍBEH

Martinovi pije krv jeho svokor odjakživa, ale zvlášť odkedy je Marfa tehotná. Svokra má krehký spánok a keď Martin súloží, až sa steny trasú a červenajú. A svokra potom až do rána nezaspí, špeciálne keď je mesiac v splne. Inak spí ako poleno, neprebudia ju ani padajúce traktory, tak vtedy nech si Martin zasúloží, ak už bez toho nemôže vydržať. Podľa rozpisu. Len počas splnu nie. Martin zúri, ale jeho žena si ho nezastane.

Martin totiž slabo zarába. Pracuje ako mastič vo vodárni. Vyhovuje mu to. Traja sú v partii a môže do vôle cvičiť jazzové improvizácie. Martin miluje jazz. Starý saxofón dostal od učiteľa. Robotníci v partii nemôžu jazz ani cítiť a jeden z nich musí na Martina písať hlásenia. Nemajú ho radi. Robotník vo vodárni a jazz, kto to kedy videl. Tak najradšej Martin cvičí aj po šichte, keď kolegovia odídu na pivo s borovičkou.

Aj Žofré neznáša jazz. Ide mu hlavu utrhnúť, keď Martin spustí. Žofré je Martinov švager a býva tiež v tom nevelkom dedinskom dome u rodičov. Všetci všetko počujú. Žofré ho raz zabije, ak s tým jazzom neprestane. Prečo sa nedá na bigbít? Ten má Žofré rád.

A Marfa sa zľakne, keď sa pod perinou dotkne studeného Martina, pričom je to saxofón. Krik zobudí svokra. Saxofón do postele nepatrí, vrieska svokra, ale čo má robiť Martin, ak oň nechce prísť. Žofré sa vyjadril jasne: ak neprestane s tým jazzom, raz mu rozbije hlavu a potom sa obesí. Keď sa Žofré opije, nevie, čo robí. Martin má svoj saxofón najradšej zo všetkých.

Svokra by Martina najradšej vyhodila z domu, všetci jeho rovesníci už zarobili na vlastné byty, niektorí aj domy stavajú, autá kúpili, len ten šašo neschopný, Martin, nič. Ale zatiaľ ho vyhodiť nemôže. Marfa nesúhlasí, je tehotná. Trochu sa aj o Martina bojí, lebo v Prahe komunisti zatýkajú vlasatých hudobníkov. Nehrajú síce jazz, ale čo nebolo, môže prísť.

Takto si teda náš Martin žije a trpí, až kým sa celá dedina nevyberie na svadbu bratranca. Aby potešil Marfu, zahrá jej svadobnú kostolnú pieseň. Hostia sú prekvapení, ale Martinova hra sa im páči. Tlieskajú, až takmer Marfe vyhrknu slzy do očí. Predsa len miluje toho Martina. A ešte v tú noc ho vyhľadá Hruškovič a dá mu návrh. Rozpustí svoju kapelu. Budú robiť svadby, zábavy, tancovačky po okolí a tak, ale len oni dvaja: Hruškovič – elektrické varhany a spev, Martin – saxofón a spev a automatický bubeník – bubenátor k tomu.

Za noc zarobia toľko, čo vo vodárni za týždeň. A jazz? pýta sa Martin. Zbláznil si sa, možno neskôr. Martin návrh nemôže odmietnuť, lebo Marfa je šťastná, keď sa to dozvie. Hruškovič najprv hovoril s ňou. Nuž, čo. Konečne, aspoň nejaká zmena, možno bude koniec toho svrabu u svokrovcov. A budú aj peniaze. A pokoj v dome. Úspech a peniaze. Aj svokra dá možno pokoj.

Martin cvičí doma, vo vodárni a vtedy sa to stane. Stretne Anču. Sedemnásťročná dievča bez zábran, nádherne slobodná, šije padáky pre armádu, rozpráva historiky, pri ktorých by sa Martin ešte pre mesiacom červenal, vôbec jej neprekážajú jazzové improvizácie, provokuje policajtov, nikoho sa nebojí a na Martina to tak hrá, až ten stratí hlavu. Postupne sa zamiluje až po uši. A už vôbec mu neprekáža svokrov rozpis, aj domov chodí len nad ráno. A na Marfu už skoro ani nepomysli, veď je v piatom mesiaci a na svoje si aj tak nepríde. A Marfa nič netuší, muzicírovanie jej vyhovuje, Martin nosí domov peniaze.

Pre Hruškoviča je to však len začiatok. Nezaháľa. Lokálne, na zábavách sa presadia, sú proste dobrí. Cieľ je však jasný: cez prehrávky, v jedinej celoštátnej komunistami ovládanej agentúre, dostať kredit spoľahlivosti a presadiť sa do blízkeho hlavného mesta - do nočného baru. Budú sa volať HuRyTan. Teda ako skratka: Hudba, rytmus, tanec.

Prehrávky dopadnú dobre, Hruškovič má svojich ľudí kúpených.

Hruškovič skúša každú príležitosť a kapelu chce rozšíriť, prispôbiť zvýšeným požiadavkám. Vie, ako na to. Žofré miluje maďarský bigbít, huláka ako spevák, vie hrať na gitaru, tak mu sľúbi ženu (Žofré je panic) a idú do väčších akcií. Martin sa bráni, repertoár mu lezie na nervy, najradšej by s tým praštil, ale Marfa je tehotná a nedočkavo načahuje ruku po každej korune. Nie všetko dopadne tak ako plánujú, po maďarsky napríklad nevedia, ale zahrajú na svadbe v čisto maďarskej dedine. Je to prehra, aj hanebný výprask, ale to Hruškoviča len posilní. Cvičia, skúšajú a Hruškovič má svojho človeka v agentúre a tak je tu zrazu angažmán v nočnom bare. V samotnej Bratislave. Všetko čosi stojí, ale poskladali sa a Prokopec z agentúry je teda čosi ako manažér. Berie dvadsať percent.

Martin vo vodárni cvičí o dušu a hlavne sa stretáva s Ančou. Marfa mu porodí syna. Všetci sú takmer spokojní.

Vtedy v Hruškovičovi dozrie ten veľkolepý plán. Dozreli na profesionálov. Manažéra už majú, ak sa stanú spoľahliví aj politickí, môžu sa dostať aj do cudziny. Vycestovať. Švajčiarsky nočný bar bude ich konečná stanica. A to sú celkom iné peniaze. A celkom iné auta si kúpia, než tú rachotinu, na ktorej sa teraz prevážajú na vystúpenia. A možno si aj domy postavlia, keď sa zo Švajčiarska vrátia. Hruškovič a Žofré sú nadšení, aj Marfa, len Martin protirečí. Ale je sám so svojím názorom.

Musia nájsť spôsob, ako získať červené, stranické body. Vstúpiť do komunistickkej strany? Alebo ako inak sa angažovať? Zbierať starý papier sa im nechce, ani pomáhať chorým, ani roznášať letáky, tak sa na porade v krčme rozhodnú pre kultúrny program. Kantátu k výročiu víťazstva robotníckej triedy. Je to skoro nadľudská úloha. A Martinovi sa do toho veľmi nechce. Miluje Anču. Anča mu však pomáha, inšpiruje ho. Hruškovič to vidí a dopraje mu. A tak napokon tú kantátu zloží.

Na oslave sa zide celá dedina. Je to síce čudná, ak nie rovno monštruózna epicko-lyricko-hudobná skladba, ale HuRyTan už nič nezastaví. Po kantáte zavládne v sále dlhé ticho. Martin tuší, že je zle. Ale nie. Ktosi spustí frenetický potlesk. Občania sú nadšení a komunisti spokojní. Dostanú ten papier. A Švajčiarsko je na dosah. Minimálne na pol roka. Určite na celé leto.

Ale má to háčik. Martin sa od Hruškoviča tiež všeličo naučil. Anča dostala poukaz na rekreáciu. K slovenskému moru. Martin pozná Prokopca, toho manažera a nejaké peniaze má našetrené. Švajčiarsko teda nedostanú. Dostanú sa k slovenskému moru, k tomu

obrovskému jazzeru na juhovýchode krajiny. Lepšie ako Užgorod na Ukrajine, tvrdí Martin. Iné v agentúre nezostalo.

Šírava nie je žiadne ženevské jazero a turisti na začiatku sezóny skoro žiadni. Ale niekoľko turnusov má prísť. Aj Anča príde, je pravda, že s celou partiou aj so svojimi kámošmi, čo tiež šijú padáky a s tými je vždy sranda. Ale neodmieta ani Martina. Martin sa Japoncovi a Fčelovi nepáčia. Neskončí to dobre. Ančini kamaráti Martina stlčú. A Hruškovič zrazu pochopí, prečo nie sú vo Švajčiarsku. Najradšej by Martinovi rozbil hubu. Ale ten už je modrý dosť. A je mu zle. A tak mu aspoň prezradí, že sa vyspal s tou jeho Marfou.

Na ďalšom koncerte je plno. Sú to vojaci. Sovietski vojaci. Časť okupačnej armády. Martin by najradšej zmizol, ale stačí mu pozrieť na Hruškoviča a hrá, ako najlepšie vie.

Po koncerte za ním príde mladý Kazach a nadšením sa rozplýva. Skvele hráte, tak po amerikánsky, slobodne, u vás sa krásne žije a máte krásne dievčatá, aj pivo.

A podá Martinovi cigaretu. Martin na ňu chvíľu pozerá, nevie si spomenúť, kde to už videl. Nevidel. Opatrne si potiahne. Cíti sa odrazu oveľa voľnejšie a slobodnejšie. Čo sa dá robiť, všetko je v prdeli, ale fajčí marišku. A pomaly mu dochádza, kde je sever.

REŽISÉR JURAJ NVOTA O FILME

Mladoženáč a nastávajúci otec Martin, sa prisťahoval do rodiny svojej ženy. Je to muž od inokadiaľ. Nezarába veľa, ale od miestneho učiteľa si kúpil saxofón. Má rád Jimmyho Hendrixa. Irituje svojich blížnych doma aj na pracovisku. Nepije, nepozerá televíziu, nepočúva rádio, nečíta noviny. Miluje svoju ženu. Možno ho jej ustavičná žiarlivosť krok za krokom nabáda k nevere. Martin je v podstate plachý, ale tvrdohlavý. Príťažlivý samotár. Je originálny, ale nemá vzdelanie. Ani po ňom netúži. Žije v krajine, kde ľudia len snívajú o slobode. Raz, na ceste do nočnej smeny, stretne odvážnu Anču Pichačku. Nevidí to, čo vidia všetci. Na dedinskej svadbe Martin zahrá svojej žene na saxofóne a všimne si ho miestny podnikateľ s muzikou Hruškovič. Konečne sa štartuje príbeh kapely a kolaborácie a súčasne príbeh slepoty. Ale ilúzia Anči sa tvrdo a bolestne rozplynie.

Na konci katastrofy verím, že práve tak, ako sa Martinov syn učí robiť prvé kroky, aj on sa postaví na vlastné nohy a rozpozná, čo je čo a kto je kto. Je to smiešny a bolestný príbeh. Kino je priestorom hľadania, empatie, zábavy, katarzie. Rád objavujem humor vo vážnosti a večnosť v prítomnosti.

A bez muziky sa nedá.

ROZHOVORY

PETER PIŠTANEK

Práva na sfilmovanie vašej poviedky získal od vás producent filmu chvíľu potom, ako bola MUZIKA uvedená na knižný trh v prvom vydaní knihy troch noviel s názvom Mladý Dôňč. To bolo ešte v minulom storočí. Prekvapilo vás alebo potešilo, že po Rivers of Babylon sa aj z vašej Muziky mal stať film?

Neprekvapilo, skôr potešilo. Mám rád peniaze za svoju prácu, no ešte radšej mám tzv. „bezpracný zisk“. Keď sa kupujú práva na sfilmovanie, sú to vlastne peniaze, ktoré autor knihy dostáva za niečo, čo sa už dávno zhodnotilo. Bolo mi jasné, že keď už to producent Marian Urban odo mňa kúpil, tak skôr či neskôr z toho film vznikne. Sme síce priatelia, ale to neznamená, že mi bude platiť za námety len tak, zo sympatie. Všetko je otázka času a trepezlivosti. Film, a najmä ten slovenský, je beh na dlhú vzdialenosť.

Nemali ste chuť zopakovať si scenáristickú tortúru z Rivers of Babylon, keďže ste písanie scenára prenechali Ondrejovi Šulajovi?

Napísal som len úplne prvú verziu scenára, veľmi nedokonalú a ak na niečo súcú, tak skôr na 18-dielny seriál. Bolo jasné, že to chce scenáristu s veľkým „S“, aby z toho viac-menej verného prepisu predlohy urobil predlohu k filmu. Aby to zdynamizoval a zvizualizoval. Keď som sa dozvedel, že ten „naozajstný“ scenár bude písať Ondrej Šulaj, bol som nadšený. Veľmi si ho vážim a mám ho rád, mimochodom, je to môj bývalý ročníkový pedagóg z katedry dramaturgie a scenáristiky na VŠMU. Môj humor je suchý a cynický, čisto verbálny, to sa zle prenáša na plátno. Ondrejev humor je zasa skôr situačný, založený na gagu, takže veľa z vecí mojej novely doslovne preložil, prerozprával do filmovej reči. Občas sa mi zatajoval dych, keď som to čítal.

Zaujímalo vás, ako sa vyvíja scenáristická podoba vášho príbehu? Hovorili ste do scenára? Kritizovali? Ako ste spokojný s vašou pozíciou počas prípravy scenára a nakrúcania?

Rešpektujem a vážim si prácu profesionálov, rovnako ako sám mám rád, keď mi nikto nekafré do vecí, v ktorých sa zasa ja cítim byť povolanejší než ktokoľvek iný. Takže som nekritizoval a do ničoho nehovoril. Veď ja som v tom čase už svoj diel práce urobil. Rátal som s tým, že budú veľké posuny v rámci charakterov postáv a zmeny v deji, a vopred som to akceptoval.

Ako ste prijali rozhodnutie producenta zveriť réžiu filmu Jurajovi Nvotovi?

S radosťou. Myslím, že je ideálny na takéto čudácke smutno-veselé témy, to dokázal už veľakrát, napríklad vo svojich filmoch s Radošinským naivným divadlom.

Vo filme sa objavíte v rozsahom nevelkej, no významom zásadnej postavičke Politruka. Je to vaša prvá rola v hranom filme. Boli ste zvedavý na nakrúcanie aj predtým ako ste sa objavili na pläci?

Ani nie. Viete, som dosť zaneprázdnený človek (tým nechcem povedať, že iní nie sú), svoj voľný čas si veľmi cením, takže na nejaké veľké chodenie po nakrúcaní, pokiaľ za to nie som platený, chuť nemám. Všetko som si to vynahradil na nakrúcaní scén, kde hrám. Tých pár desiatok sekúnd na plátne bolo vykúpených celým popoludním a večerom strávenými na pläce. Len výroba apartnej prehadzovačky na mojej ináč plešivej a preto vždy vyholenej lebke trvala najmenej hodinu. Hrôza. Keď som na poludnie odchádzal na filmovačku, manželke som povedal, že o pár hodín som doma, veď je to len taký štek. Vrátil som sa pekne dlho po polnoci. Nie, herec zo mňa nebude. Na Hamleta som pristarý a hrať – pri mojom typovom zaradení – celý život politrukov, to by ma nebavilo.

Aké boli Vaše prvé pocity po prvých verejných projekciách na konci minulého roka? Čo hovoríte na výsledok?

Prvýkrát som to videl ešte len nahrubo zostrihané, bez hudby, ručov, iba s kontaktným zvukom. Poviem vám, je to vždy zvláštny pocit vidieť to. Človek si uvedomuje, že tie veci sú už mimo neho, že ožili vlastným životom a že sa stali súčasťou duchovného vlastníctva aj

iných tvorcov. Všetkých, čo sa na tom podieľali a dali tam kúsok zo seba. Hercov, režiséra, scenáristu, kameramana a producenta, ale aj autora masiek, hudby či kostýmovej výtvarníčky a tak ďalej. Takže na chvíľu som pocítil taký slabý zákmit žiarlivosti, že už to nie je len medzi mnou a mojimi čitateľmi. Ten film je podľa mňa remeselne perfektne zvládnutý a dotiahnutý do najjemnejších detailov, takže mám veľmi dobrý pocit, že som mohol svojím dielom prispieť k niečomu takému.

Do akej miery sa film približuje k vašej predstave, ktorú ste premenili na literatúrnú podobu Muziky?

Ako autor tkám svoje texty výlučne zo slov. Nemám žiadne vizuálne predstavy. Preto nemám problém prijať vizuálnu predstavu niekoho iného. Akceptovať, že niekto iný pracuje na svojom výsledku rovnako tvrdo a intenzívne, ako som pracoval ja na tom svojom. Možno sa to dá nazvať pokorou, neviem.

Neľutujete, že ste dali súhlas na sfilmovanie Muziky?

Nie. Ani na sekundu.

Ako dnes vnímate koniec sedemdesiatych rokov?

Pri všetkom normalizačnom útlaku boli sedemdesiate roky rokmi môjho chlapčerstva, dospievania a mládenectva. Na také obdobie azda ani nemožno mať zlé spomienky - iba ak ho človek prežije zavretý v chlieve ako Gašpar Hauser. Mal som priateľov, s ktorými sme zažívali všelijaké dobrodružstvá, intenzívne som hltal knihy, zaujímal som sa o hudbu, filmy a výtvarné umenie, prvýkrát som sa fatálne a beznádejne zaľúbil, prvýkrát som sa miloval (s inou babou, ako bolá tá, do ktorej som sa zaľúbil), prvýkrát som sa opil, prvýkrát som sa zhulil z trávy, hral som vo svojej prvej kapele, napísal som svoje prvé poviedky - a to všetko som stihol v jednej dekáde. Takže pre mňa sedemdesiate roky neboli až také zlé.

MARIAN URBAN

Po Rivers of Babylon je Muzika už druhá predloha Petra Pišťanka. Čím vás zväbila, že ste sa rozhodli pre jej filmovú adaptáciu?

Keď som sa dohodol s Petrom na sfilmovaní Babylonu, dal mi čítať skoro všetky ďalšie svoje prózy – tie, ktoré mali vyjsť knižne, aj tie, o ktoré vtedy nemal nikto záujem. A Muzika ma vrátila do doby, keď som písal scenáre, pripravoval dokumentárne filmy, kamarátil sa a spolupracoval s Jarom Filipom a Dežom Ursinym. Boli roky, keď sme s Jarom celé týždne rozoberali aktuálnu hudobnú scénu (našu skôr okrajovo, preto mi aj neskôr unikol nástup HuRyTanu na slovenskú hudobnú scénu) a počúvali sme platne a pásky spoza železnej opony. Nadávali sme na bolševikov, ktorí nám síce občas umožnili z našich predstáv niečo malé zrealizovať, ale potom nás odpálili kamsi späť do remízy, na perifériu, nakoľko o filmoch, ktoré

sme chceli nakrúcať, nechceli ani počuť. A Dežo, ktorému sa vtedy po dlhých rokoch podarilo konečne vydať Pevninu detstva, mi korenisto popisoval ten choromyselný systém, ktorý si bolševici vytvorili aj v muzike, aby mohli ešte hlbšie a perfídnejšie vymývať mozgy aj nastupujúcim generáciám. No a keď som si tú novelu prečítal, hneď som vedel, že Hruškoviča musí hrať Jaro Filip a keďže Dežo, žiaľ, bol v tých chvíľach už na ceste niekam celkom inam, bolo mi jasné, že muziku pre Muziku môže skomponovať len Jaro Filip. S Jarom sme o pár rokov neskôr robili muziku pre Rivers of Babylon, tešili sa na Muziku, netušiac, kam sa rútime. Babylon som nakoniec po miernych peripetiách dokončil, s Petrom Pišťankom sme začali pracovať na prvej verzii scenára, ale Jaro sa tiež o pár mesiacov nato pobral za Dežom. Tak to, žiaľ, občas chodí. Takže tento film venujem Jarovi. A Dežovi.

Prečo ste tentoraz nezverili scenár spisovateľovi, ale skúsenému scenáristovi Ondrejovi Šulajovi?

Peter Pišťanek napísal prvú – viac spisovateľskú - verziu scenára, dôsledne rešpektujúcu príbeh aj situácie a charaktery svojej prózy, ale po odchode Jara som nedokázal v písaní s Petrom pokračovať, tak ako som to urobil pri Babylone. Tak som pochopil, že ak to máme vôbec niekedy nakrútiť, potrebujem iný pohľad. S Ondrejom Šulajom som vtedy robil na čudnom projekte Pokrkvaných vzťahoch. Podarilo sa nám posunúť text pomerne čierno-bielej nudy k zaujímavému a vrstevnatému scenáru, čo sa nedalo neoceniť a tak som mu logicky ponúkol aj spoluprácu na Muzike. Napokon ako scenáristu som ho poznal takmer od nepamäti, ale Pokrkvané vzťahy bola naša prvá filmárska spolupráca. Lepšie voľba nebola možná.

Konzultovali ste prácu na scenári aj s autorom literárnej predlohy? Pomáhal, radil, kritizoval?

Jasné. Potom, čo sa nám pri Babylone vyklulo z vreca, sme sa dohodli, že si prečíta každú verziu scenára a ak sa mu nebude pačiť, nemusíme ďalej pokračovať, s tým, že nebude pripodobovať scenár a film k textu knihy, a tvrdiť, že sme mu s tým urobili niečo, s čím by dnes nesúhlasil, a keď, tak iba zo žartu. Samozrejme názor autora novely ma stále zaujímal, pretože on je aj veľmi zasväteným a kultivovaným divákom a znalcom najrôznejších filmových žánrov. Okrem toho som predpokladal, že mnoho, ak nie väčšinu motívov, bude Ondrej Šulaj vidieť trochu inak, najmä od chvíle ako do projektu vstúpil Juraj Nvota. A tak sme spolu rozobrali skoro každý detail, keď sme mali čas.

Jedna z Vašich pôvodných profesií je dramaturg, zasahovali ste zásadne do prípravy scenára?

Samozrejme. Som totiž presvedčený, že producent je vždy aj dramaturg. Iná vec už je, aký dramaturg. Mám asi trochu v živote šťastie, že od Papierových hláv, len keď je to naozaj z existenčných dôvodov nevyhnutné, robím aj niečo iné než projekty, ktoré ma zaujímajú zvnútra a ktoré môžem zásadne ovplyvniť, lebo aj oni ovplyňujú zásadne mňa. Na filmoch ma zaujíma predovšetkým kreatívny proces, jeho vývoj, objavy nových prekvapujúcich riešení, synergia a energia, ktorá vzniká spolupôsobením bytostí, ktorých to dielo v istých chvíľach vnútorne spája a presahuje. A nad tým sú ešte projekty, ktoré ma prestupujú skrz-naskrz. Aj Muzika je taká.

Réžiu ste zverili Jurajovi Nvotovi. Po dobrej skúsenosti s Krutými radostami?

Po výbornej skúsenosti. Keď som ponúkal verziu Muziky, ktorú sme pripravili ešte s Petrom Pišťankom, rôznym významným slovenským i českým režisérom, nenachádzal som nikoho,

kto by chcel ten príbeh robiť podobným spôsobom ako my, a ktorému by som dôveroval. A s nadšením ten scenár nevítali ani televízni dramaturgovia a programoví dizajnšmejkeri. Skôr naopak. A možno aj preto mi navrhli spoluprácu na inom scenári s Jurajom Nvotom, ktorého poznám tiež skoro od nepamäti, ale stál som si dovedy asi na kábli. A tak sme potom s Jurajom - na tie doby - pomerne ľahúčko za rok a pol dali dokopy Kruté radosti. Na tie kruté podmienky to bol nesmierne úspešný film. Juraj je neobyčajne tvorivý, skúmový človek, dokáže počúvať, presne argumentovať, a ak veľmi chce, ide dôsledne za spoločným cieľom.

Herecké obsadenie ste konzultovali, alebo mal Nvôta voľnú ruku?

S režisérom konzultujeme úplne všetko pokiaľ ide o kreatívnu a realizačnú koncepciu. Pri obsadení to však bolo ľahké. Jednak preto, že to, čo vie Nvota s hercami, nedokáže dnes v slovenskom filme veľa ľudí a jednak preto, že obaja máme radi prekvapenia. A tak všetky hlavné i vedľajšie postavy sú obsadené tak trochu akoby z iného sveta – pokiaľ ide o ich predoobrazy z knihy a napokon i reality sedemdesiatych rokov. A je to aj preto, že sme chceli urobiť súčasný film, ktorý sa len odohráva koncom sedemdesiatych rokov.

Našli ste koproducenta v Nemecku. Aké výhody a nevýhody mala medzinárodná spolupráca?

Pravda je, že takmer súčasne som našiel českého, aj nemeckého koproducenta. Mal som teda možnosť robiť film buď tak, ako väčšinou dovedy alebo celkom inak. Rozhodnutie robiť s touto nemeckou spoločnosťou bolo dobré preto, že som o neuveriteľnú skúsenosť bohatší a zvlášť preto, že som spoznal v Nemecku aj skvelých ľudí, ktorí to so spoluprácou medzi bohatým a veľkým Nemeckom a malými, chudobnými, či chudobnejšími krajinami myslia vážne, úprimne a nezištne. Špeciálne sme sa poďakovali aj v titulkoch filmu Gabriele Brunnenmeyer a Manfredovi Schmidovi. Pomohli mi, pokiaľ mohli, v tých najzložitejších chvíľach. O nevýhodách tejto spolupráce zatiaľ radšej pomlčím, pretože je krásny skoro jarný slnečný deň a napokon do kreatívnej stránky filmu náš nemecký partner, našťastie, takmer nezasiahol.

Prezradíte, prečo sa premiéra tak dlho odkladala?

Ešte nenadišla tá chvíľa. Pokiaľ však ide o nejaké drobné zmeny v termínoch uvedenia filmu do kín (zmena sotva 14 mesiacov od plánovanej premiéry), tak je to len dôsledok našich slovenských, občas trochu veľikášskych producentských ambícií v porovnaní s našimi, viac ako limitovanými možnosťami. Ale predsa len: Časť závažných dôvodov nájdete na webovej stránke skupiny HuRyTan (www.hurytan.sk), ale to je len onen povestný vrchol ľadovca. A kto už by chcel byť dnes oným zvyškom ľadovca alebo aspoň Titanicom?

ONDREJ ŠULAJ

Ste známy ako filmový a televízny scenárista, autor divadelných hier, režisér, vysokoškolský pedagóg. Celovečerné filmové scenáre, ktorými ste sa preslávili, boli väčšinou podľa pôvodných námetov. Tentoraz ste však pre kino spracovali námet z knihy, navyše kedysi medzi čitateľmi pomerne známeho. V čom spočíva špecifikum adaptácie literárnej predlohy?

Moja habilitačná prednáška mala názov: Problémy transformácie literárneho diela do filmovej podoby. Takže by som mal o špecifiku takejto práce niečo vedieť. Nevieť. A ak som aj niekedy vedel, podvedome som to vypustil z hlavy. Nepamätám si žiadny overený a zaručený návod ako sa zmocniť literatúry a preniesť ju na filmové plátno. Ku každej látke pristupujem intuitívne, vnímam ju skôr všetkými šiestimi zmyslami: ohmatávam si postavy (pováčšine ženské), očuchávam vzťahy, vychutnávam si konflikty, pozerám, čo je napísané medzi riadkami, načúvam skrytému hlasu autora a zľahka sa nechám viesť tým záhadným, neopísateľným šiestym scenáristickým zmyslom. Potom sadnem za počítač a píšem. Postupne zabúdam na literárnu predlohu, prestanem myslieť na čitateľa a začínam si predstavovať budúceho diváka. To je všetko.

Oslovil vás niečím mimoriadnym literárny príbeh Martina Junca a doba, v ktorej sa odohráva? Pozeráte sa na tú postavu čisto ako na potkana vo vedeckom teráriu, alebo sa s ním vieš v niečom stotožniť?

Mňa najskôr oslovil autor toho príbehu. Peter Pišťanek mi pred pár rokmi, ešte ako môj študent scenáristiky, dal čítať rukopisnú podobu nevydanej Muziky, akože čo ja na to. Tuším som mu vtedy povedal, že je to dobrá vec, ale pre film nepoužiteľná. Také niečo. Skrátka machroval som, veď čo iné sa dá robiť pred študentom, ktorý sa už po prvých dvoch týždňoch v škole chce pustiť do celovečerného hraného filmu? A teraz k tomu Martinovi Juncovi. Ten

ma tiež oslovil, rozumel som jeho pocitom, chápal som jeho vzdor, objavil som v ňom aj svoje slabosti, skryté hriechy i túžby. Dobré sa mi počúvala jeho muzika aj keď nemám ani štipku hudobného sluchu. No a tá Juncova doba? Na konci sedemdesiatych rokov som bol o niečo starší ako on, mal som zhruba tridsať a dva roky som tvrdol v košických kasárňach, pretože som na vysokej škole odmietol robiť povinnú vojenskú prípravu. V kasárňach som v zúfalstve spoza mreží havkal na Košičanov a napísal som aj scenár Ako sa Vinco zaľal. Krásne sedemdesiate roky! Možno je v mojom scenári kdesi na povrchu aj povlak zlomyseľnej irónie k týmto rokom, ale to je len klamlivé zdanie. Pod povrchom pulzujú zlaté žilky ľudskej dobroty a spod nich sa z ešte väčšej hĺbočiny derie na povrch žeravá magma láskavého sentimentu. Citliví diváci si v multiplexoch prídu na svoje. Nebol pre mňa problém opäť sa ponoriť do tej skvelej doby. V Muzike je zopár potkanov, ale Martin Junec to nie je. S potešením som sa pri písaní s nim stotožnil. Rovnako mám rád aj Anču Prepichovú. No Marfu mám ešte radšej.

JURAJ NVOTA

Vo vašej filmografii, teatrografii, či telegrafii možno nájsť najrôznejších autorov, ale ani s lupou by som nenašiel niekoho podobného Petrovi Pišťankovi. Prečo ste sa rozhodli vstúpiť do tohto projektu?

Peter Pišťanek raz kdesi napísal „... že nebyť (Ruda) Slobodu s jeho videním sveta, nebolo by ani Taragela, Otčenáša, Pišťanka... Prinajmenšom by sme boli iní, ako sme dnes. Rudo Sloboda je Miles Davis slovenskej literatúry.“ Milesa Davisa

som mal rád od detstva a s Rudom Slobodom som mal šťastie spolupracovať na dvoch divadelných hrách a jednom televíznom filme. O Petrovi Pišťankovi Rudo hovoril, že možno z neho aj niečo bude.

Vie sa, že zriedka vstupujete do svojich réžii aj ako spoluautor. Ako sa vám pracovalo s Ondrejom Šulajom?

Ondrej nepotrebuje spoluautora. O sebe viem, že to, na čo ja potrebujem dve strany papiera, vyjadrí Ondrej dvoma vetami. Čechov povedal, že umenie písať znamená vyškrtnúť to, čo bolo napísané zle. Ondrej najprv urobil čo najvernejšiu adaptáciu novely a potom sa začalo škrtat'. Ale nie preto, že by bolo niečo zle napísané, ale preto, že novela je novela a film je film.

Čo bolo pre vás najdôležitejšie vyriešiť pri vývoji scenára?

Dlho som si hľadal živý vzťah k látke. Prečo dnes, teraz? Zopár spolupracovníkov ma na tejto púti opustilo, ďalších som stretol. Pri Ondrejovi Šulajovi som objavoval večný príbeh muža a ženy, lásku, kolaboráciu, strach, ilúziu slobody, hriech, pokoru, radosť... Večné znamená vždy aktuálne.

Hlavné úlohy v oboch vašich filmoch hrá Táňa Pauhofová. Sú tie charaktery tak podobné?

Táňa je dobrá. Viac ako charaktery ma vždy zaujímajú situácie, vzťahy a konflikty. Myslím, že aj Táňu a všetkých dobrých hercov. Charakter si tvorí už divák sám. Je to aj vec skúsenosti.

Čo bolo najzložitejšie rozhodnutie pri hereckom obsadení?

Oslobodiť sa od kultového predobrazu postáv. Táňa Pauhofová ako Marfa nemala dosť kíl, podobne sa môže zdať, že ani Marek Geišberg nebol na Žofrého dosť vymletý. Dorota Nvotová sa do postavy Anči zdala prichytrá a Honzo Budař zas málo manipulátorský, otec Mariana Geišberga asi málo dedinský a obsadenie jeho manželky - Jany Olhovej Geišbergovej - v skutočnosti Marianovej sestry ako trúfalé. Ale počul som, že manžel s manželkou sa po čase podobajú ako brat a sestra. Sú to všetko vynikajúci filmoví herci, ktorí vedia stvoriť nejednoznačné, protirečivé vnútro človeka. Akurát o Ľubovi Kostelnom ako Martinovi Juncovi som nepochyboval.

Prečo sa oba vaše filmy odohrávajú v minulosti?

Na to neviem odpovedať, ale našťastie sa premietajú v súčasnosti a verím, že sem tam sa budú aj v budúcnosti.

Ako si dnes spomínate na koniec sedemdesiatych rokov?

Tak ako v MUZIKE.

LUBOŠ KOSTELNÝ

Váš hrdina hrá na saxofón. Naučili ste sa kvôli postave aspoň trochu ovládať tento hudobný nástroj?

Ano, ale tak zbežne. Dnes už by som zas mal problém chytiť saxofón do rúk.

Poznali ste Pišťankovu novelu, keď vám ponúkli rolu?

Nie. A nečítal som ju dodnes.

Čo rozhodlo o tom, že ste úlohu prijali?

V prvom rade sa asi dnes na Slovensku hlavné úlohy vo filme neodmietajú. A zárukou kvality mi bol aj samotný režisér J. Nvota, s ktorým som už spolupracoval. A tiež ma tešilo, že tam bude hrať Táňa Pauhofová.

Nakrúcali ste už s viacerými režisérmi. Ako sa pracovalo s Jurajom Nvotom?

Juraj vkladá do hercov veľkú dôveru, čo ma niekedy vedelo až vyľakať, pretože som plný pochybností. Ináč je s ním príjemná práca a je veľmi ľudský a kamarátsky.

V príbehu sa zmieta medzi dvomi ženami - Táňou Pauhofovou a Dorotou Nvotovou? Akými boli hereckými partnerkami?

Obe som už poznal, takže som vedel, čo môžem čakať. S Táňou sme obaja členmi SND. A hráme spolu často a radi.

Kedy vám bolo na pláci najťažšie?

Tým, že som tam bol v kuse, sem-tam som mal dosť veľké krízy únavy. Trpel som nedostatkom spánku. Ale to ma vždy okolo obeda prešlo a bolo to fajn. Za spomenutie stojí aj októbrové kúpanie sa na Zlatých pieskoch.

Sedemdesiate roky ste nezažili. Čo Vám tento príbeh o nich povedal?

Že boli plné absurdností, neslobody, ale aj takej nejakej istoty, že nech sa deje čokoľvek, vlastne sa nedeje nič. Teda pokiaľ nemáte nič proti režimu. Som rád, že som obdobie totality zažil len osem rokov, pretože obľudnosť systému ma ešte vôbec nezasahovala.

TÁŇA PAUHOFOVÁ

Slovenských filmov sa v posledných rokoch nakrúca podstatne viac ako keď ste debutovali v hranom filme v Krutých radoostiach. Váhali ste, či vziať úlohu v Muzike? Čo rozhodlo, že ste prikývli?

Neváhala som ani chvíľu. Režisér Ďurko Nvota, herecké obsadenie a scenár presvedčil okamžite. O dobrých veciach sa dlho nerozmýšľa.

Čítali ste novelu, podľa ktorej film vznikol? A kedy? Až potom, keď ste súhlasili s nakrúcaním a prečítali si scenár?

Novelu som čítala až po skončení nakrúcania. Predsa len, scenár bol v niečom odlišný od pôvodnej predlohy, a tak som nechcela, aby sa mi to pletlo a sústredila som sa najmä na veci zo súčasného scenára.

Čím vás oslovil Pišťankov príbeh?

Čiernym humorom a nadhľadom. Ale tiež nekompromisnosťou. Láskavou. Znie to možno absurdne, ale je to tak.

Ako ste s režisérom budovali filmovú hrdinku?

Na postavách sme pracovali spoločne, s režisérom aj s partnerom Ľubošom Kostelným...a ako? Tak trezlivou, postupne. A hravo.

Predstavte nám filmovú Marfu...

Mlada žena, ktorá sa viac ako vlastným rozumom a emóciami riadi názormi svojich rodičov, pretože si myslí, že je to tak správne. A zisťuje, kam takéto rozhodnutia vlastne vedú...

Čo žiarlivosť? Zakúsili ste ju už niekedy aj v živote?

Zdravú pochopím a tolerujem, prehnajú až chorobnú neznášam a odmietam. Ja sama som vo vzťahu zástancou dôvery, a zdravej slobody.

Dokáže byť režisér Juraj Nvota na pláči aj prísny?

Hm, to mu robí trošku problém...Ale za seba hovorím - vďaka Bohu.

JAN BUDAŘ

Váš hrdina Hruškovič hrá vo filme na klávesové nástroje. Vieme o Vás, že ste nielen herec, ale aj hudobník. Aký bol alebo je váš vzťah a názor na muziku, ktorú ste hrali vo filme?

Bavilo ma to, ty písničky majú svoju neopakovateľnú atmosféru.

Pišťankova novela nebola ešte publikovaná v češtine, takže predpokladáme, že ste ju nepoznali, keď vám ponúkli rolu? Čo rozhodlo o tom, že ste úlohu prijali?

Pro mňa bol hlavným dôvodom režisér Juraj Nvota. Videl som jeho predchádzajúci film *Kruté radosti* a ten sa mi moc líbil a hlavne

jak jsem Juraje poznal před tím, věděl jsem, že je to velmi milý a vřelý člověk a že se nemusím ničeho bát. A když jsem si pak ještě přečetl ten zajímavý příběh od pana Pišťanky, neváhal jsem ani chvíli a nabídku jsem přijal.

Postava, ktorú predstavujete vo filme nie je práve sympaták a nevieme o tom, že by ste hrávali v zábavových kapelách na svadbách, či po baroch. Čo Vám najviac pomohlo formovať postavu Hruškoviča?

Já jsem v této roli mohl mít takový pěkný účes a kotlety k tomu a to mi hodně pomohlo, protože jsem si rázem připadal jako někdo úplně jiný a to mě vždy velmi baví. A pak taky to oblečení z té doby a nábytek a rekvizity. Před tím jsem moc nehrál ve filmech z jiné doby než současné a tak jsem se tím nechal unášet, jak všechno bylo jiné a přesto stejné. Jako ta doba sama. Studené sedmdesáté roky.

Nakrúcali ste už s mnohými režisérmi predovšetkým v Čechách. Ako sa Vám pracovalo s Jurajom Nvotom? Vidíte nejaký podstatný problém medzi nakrúcaním na Slovensku a v rodnej krajine?

S Jurajem to byla krásná práce. Jediný rozdíl je snad v tom, že na Slovensku bohužel nevzniká mnoho filmů a že slovenští diváci nejsou moc zvyklí chodit na svoje filmy a to je velká škoda.

V príbehu ste partnerom trom veľmi talentovaným a populárnym slovenským herečkám Táni Pauhofovej, Dorote Nvotovej a Petre Polnišovej? Akými boli hereckými partnerkami?

Talentovanými, krásnymi, milými a někdy rozverně laškovnými.

Vo filme hovoríte i spievate po slovensky. Vaša slovenčina sa nám veľmi pozdáva.

Akoby ste sa narodili na Záhorí, tak ako Hruškovič. Mali ste nejaký problém s dialógmi scenára? Je pre Vás zložité hovoriť po slovensky alebo porozumieť slovenčine?

Tak to mě velmi těší, že se vám moje slovenština pozdává. Bála jsem se, aby nepůsobila směšně a tak jsem se snažil mluvit slovensky pořád i mimo natáčení, abych trénoval přízvuk a velmi mě to bavilo, protože slovenština je krásný jazyk. Mám ji moc rád pro její měkkost, kterou náš jazyk nemá. A slovensky rozumím bez problému, protože jsem se narodil v Československu a je mi hodně líto, že dnešní děti už slovensky skoro nerozumí. To je velká škoda.

Kedy vám bolo na pláči najťažšie?

Na celé natáčení vzpomínám moc rád, sešel jsem se při něm se spoustou milých, talentovaných a zábavných lidí a pevně věřím, že se ten film bude divákům líbit a oblíbí si ho a budou na něho pyšní, že vznikl na Slovensku, protože já jsem na to pyšný, že jsem tam mohl pracovat a děkuji za to.

MAREK GEIŠBERG

Čo vás zaujalo na ponuke hrať vo filme Muzika?

V prvom rade to, že návrh padol z úst Jura Nvotu, s ktorým som ešte ako chlapec nakrútil rozprávku, aj s Lasicom a Satinským. A práca s ním je veľmi zaujímavá. A tiež možnosť pracovať s vlastnou rodinou (Marian Geišberg, Jana Oláhová) – to sa nie vždy pošťastí. A okrem toho sa tak málo nakrúca, že keď bola príležitosť robiť tento film, bol som vlastne rád, že táto robotu prišla.

Ktorá scéna sa vám zdala pri nakrúcaní najzábavnejšia?

Zážitkov tam bolo viac. Najzaujímavejšia bola určite scéna s kaskadérskou skupinou, ktorú sme robili na futbalovom ihrisku. Naša skupina v tejto scéne dostala výprask od maďarských svadobčanov, pretože nedokázala správne spievať maďarské pesničky. Tá akčná scéna, kde som utekal pred bandou týchto chlapíkov, ktorí ma chceli zbiť. A tiež scéna v kultúrnom dome, kde som sa opil na svadbe svojho bratranca. Takéto akčné scény ma vždy bavia viac, lebo je to zábavnejšie ako sedieť pri stole a čosi rozprávať.

Ste zatiaľ viac divadelný ako filmový herec. Čo uprednostňujete viac?

Najväčší a najpodstatnejší rozdiel pre mňa je, že v divadle sedí divák, ktorý vníma to, čo sa deje práve v tej chvíli. A kamera je také neosobné zrkadlo. Výhoda je ale v tom, že vo filme si človek môže vyskúšať záber niekoľkokrát a vyšperkovať ho, v divadle je tá možnosť iba jedna. A to je na tom divadle najkrajšie a preto je aj divadlo pre mňa mocnejšie. Keby som si mohol vyberať, tak určite by som robil radšej divadlo, ale iba tým sa dá ťažko užiť.

Filmový otec (Marian Geišberg) je aj vašim skutočným otcom. Našli ste vo filmovom príbehu nejaké paralely s reálnym životom?

Niekoľko takých chvíľ tam bolo, keď som si pomyslel: takúto vetu som už od otca počul. Je tam napríklad scéna, keď Žofré musí porýľovať záhradu a otec mu hovorí, aby ten rýľ zapichoval hlbšie do zeme a brázdy robil hlbšie. To som už zažil aj u nás na záhrade. Boli také drobnosti, ktoré boli podobné. Ale myslím, skôr v princípe, že Žofré nemal s otcom dobrý vzťah, pričom u nás je to naopak, my máme s otcom veľmi dobrý vzťah. Tieto drobné sprdunгы otca na syna, to funguje myslím v každej rodine, že sa otec snaží svojho syna napomínať a poučať.

TVORCOVIA

JURAJ NVOTA – REŽISÉR

Narodený v roku 1954, Slovenská republika.

Juraj Nvota divadelný, televízny a filmový režisér a herec. Študoval divadelnú réžiu na VŠMU v Bratislave a štúdium ukončil v roku 1977.

V roku 1977 debutoval ako režisér v Divadle pre deti a mládež v Trnave na prvom divadelnom prestavení Tom Sawyer na námety novely Marka Twaina (za ktoré získal ocenenie Cena za réžiu na Festivale divadla mladých v Českých Budějoviciach v roku 1978). Potom nasledovali hry ako Rómeo a Júlia, Hamlet III, Traja mušketieri, Muž ako muž, Kone sa strieľajú a mnoho ďalších.

V roku 1982 začal s réžiou v Radošinskom naivnom divadle, kde spolupracoval na hrách ako Svadba, Čierna Ovca, Nevesta predaná Kubovi, Pavilón B, Ženské oddelenie, Ako som vstúpil do seba, Hotel Európa.

V Divadle SNP v Martine režíroval hry Svätá rodina, Zberné stredisko, Nebezpečné známosti. V Štúdiu L+S režíroval Deň radosti, na Malé scéne Sex noci svätajánskej a v súčasnosti Manon Lescaut.

Od roku 1992 je interným režisérom Divadla Astorka Korzo '90 v Bratislave, kde režíroval hry Kazimír a Karolína, Poviedky z Viedenského lesa, Macocha, Armagedon na Grbe a mnohé iné.

Pravidelne režíruje v pražskom Štúdiu Ypsilon v Prahe.

Prednáša na Činohernej a bábkárskej fakulte VŠMU v Bratislave na Katedre réžie a dramaturgie – ako hosťujúci docent (1999).

Z FILMOGRAFIE

HRANÝ FILM

Režisér:

2007 - **Muzika**

ocenenia: SLNKO v SIETI 2008 – Národná filmová cena – za réžiu
IGRIC – najstaršia slovenská cena – za réžiu

2002 – **Kruté radosti**

ocenenia: IGRIC 2003 za najlepší slovenský film
Cena slovenskej filmovej kritiky 2002
MFF Moskva 2004 – cena Strieborný šíp pre najlepšieho herca

Herec:

1997 – **Modré z neba** (pracovník Miestneho úradu), rež. Eva Borušovičová

1992 – **Všetko, čo mám rád** (Tomáš), rež. Martin Šulík

1990 – **Dávajte si pozor!** (lekár), rež. Jozef Slovák, Jozef Heriban

1985 – **Tichá radosť** (Vlado), rež. Dušan Hanák

1980 – **Ja milujem, ty miluješ** (Jarko), rež. Dušan Hanák

Blues pre EFB (David), rež. Vladimír Sís

1976 – **Ružové sny** (Jakub), rež. Dušan Hanák

Dokumentárny film

Režisér:

2000 – **Jozef Gönci** z cyklu Tucet 1999

1999 – **Maliar z Montany**

MARIAN URBAN – PRODUCENT

Narodený v roku 1951, Trenčín, Slovenská republika.

Scenárista, režisér a producent, člen Európskej filmovej akadémie.

V roku 1975 vyštudoval scenáristiku na Vysokej škole múzických umení v Bratislave.

V sedemdesiatych rokoch pracoval v Slovenskej filmovej tvorbe. Venoval sa aj tvorbe rozhlasových hier a televíznych scenárov.

Pôsobil ako pedagóg na Filmovej a televíznej fakulte VŠMU. V Slovenskej filmovej tvorbe v rokoch 1990-1992 bol producentom a spoluproducentom viac ako 100 filmov rôznych žánrov.

V roku 1992 založil filmovú spoločnosť ALEF Štúdio a v roku 1997 ALEF Film&Media Group.

Od roku 2000 je prezidentom Slovenskej asociácie producentov v audiovizii.

Z FILMOGRAFIE:

scenár:

1980 Citová výchova jednej Daše (scenárista)

1992 Rivers of Babylon (spoluautor scenára s Petrom Pišťankom)

réžia dokumentárnych a krátkych filmov:

1980 Sanitárrovci (spolu s Dežom Ursinym)

1982 Gajdoš Antalík (spolu s Dežom Ursinym)

1984 Krátka správa o lietaní

1988 Človeče, nehnevaj sa

1993 Zjavenie

1998 Periská

producent:

1992-1993 Dejiny Slovenska (30 krátkych dokumentárnych filmov)

1993 Stanko Mužík

1996 Papierové hlavy

GOLDEN SPIRE na 40.MFF San Francisco

Zvláštna cena poroty na 33. MFF Karlovy Vary

Čestné uznanie na 11. MFF Hong - Kong

Runner – up prize na 8.MFF Yokohama

IGRIC'96 – najlepší slovenský film

KRISTIÁN'96 – najlepší český dokumentárny film

TRILOBIT'96 – výročná cena za réžiu a dramaturgiu v ČR'96

1998 Rivers of Babylon

Cena divákov - Festival mladého európskeho filmu Toruň 1999

Cena Slovenskej filmovej kritiky 1999 – pre producenta

Cena Rudolfa Slobodu – Výročná filmová cena LITA za scenár 1999

Cena za najlepšiu réžiu – Igric 1998

Cena za najlepšiu kameru - Igric 1998

Cena pre najlepšieho producenta - Igric 1998

2002 Kruté radosti

IGRIC'2003 – za réžiu

Cena Slovenskej filmovej kritiky 2003

Cena Strieborný šíp za najlepší mužský herecký výkon – Ondřejovi Vetchému, IFF

Faces of Love Moscow, Rusko, 2004

Cena divákov na FF Cran-Gevrier, Francúzsko, 2004

2003 Lesní chodci

Cena ministra kultúry ČR – 43. MFF Zlín

2004 Želary

nominácia na cenu Americkej filmovej akadémie za Najlepší cudzojazyčný film -

Oscar - 2004

2007 Muzika

12 nominácií na Národnú filmovú cenu **Slnko v sieti**

9x SLNKO V SIETI včítane za najlepší film, réžiu, scenár, herecký výkon, strih, hudbu

ONDREJ ŠULAJ – SCENÁRISTA

Narodený v roku 1949, Viglaš, Slovenská republika.

Divadelný dramaturg, scenárista a spisovateľ. Vyštudoval scenáristiku na VŠMU v Bratislave, kde neskôr pôsobil ako pedagóg. Od roku 2003 je rektorom Vysokej školy múzických umení v Bratislave.

Z FILMOGRAFIE:

2007 Muzika (Scenárista)
2003 Čert vie prečo (Scenárista)
2000 Sokoliar Tomáš (Scenárista)
1997 Orbis Pictus (Scenárista)
1995 Záhrada (Scenárista)
1992 Všetko čo mám rád (Autor námetu, Scenárista)
1991 Neha (Autor námetu, Scenárista)
1988 Štek (Scenárista)
1985 Tichá radosť (Autor námetu, Scenárista)
1982 Pavilón šeliem (Autor námetu, Scenárista)
1981 Pomocník (Scenárista)

ALOIS FIŠÁREK – STRIHAČ

Narodený v roku 1943, Česká republika.

Z FILMOGRAFIE

Strih:

2007 Muzika
2007 Bestiář
2007 Vratné lahve
2007 Marcela
2005 Jak se krotí krokodýli
2004 Tatínek
2002 Kruté radosti
2001 Tmavomodrý svět
2000 Proroci a básníci. Kapitoly z kalendáře
1999 Kanárek
1998 Mrtvej brouk
1997 Cesta pustým lesem
1996 Marian
1996 Kolja
1994 Jízda
1993 Akumulátor 1
1991 Obecná škola
1983 Faunovo velmi pozdní odpoledne
1976 Hra o jablko
1970 Archa bláznů
1970 Podezření (TV)
1969 Devět kapitol ze starého dějepisu

Ocenenie ČESKÝ LEV:

Vratné lahve – nejlepší strih - nominácia
Kruté radosti (2003) – nejlepší strih - nominácia
Tmavomodrý svět – nejlepší strih - vítěz
Kanárek – nejlepší strih - vítěz
Kolja – nejlepší strih - vítěz
Akumulátor – nejlepší strih - vítěz
Jízda – nejlepší strih – nominácia

RÓBERT MANKOVECKÝ – HUDOBNÝ SKLADATEĽ

Narodený v roku 1965, Slovenská republika.

Róbert Mankovecký v roku 1990 absolvoval Filmovú a divadelnú vedu na VŠMU v Bratislave, od roku 1991 pracuje ako dramaturg v Slovenskom komornom divadle Martin. Jeho druhá profesia je hudobný skladateľ.

Je autorom 130 scénických hudieb v slovenských i zahraničných divadlách, scénickej hudby k 30 televíznym inscenáciám, 3 televíznym filmom, 20 rozhlasovým hrám.

TELEVÍZNE FILMY:

Germini (réžia M. Kákoš)

Obrus s monogramom (réžia M. Kákoš)

Blúznenie srdca (réžia S. Párnický)

HERCI

LUBOŠ KOSTELNÝ (MARTIN JUNEC)

Narodený v roku 1981, Martin, Slovenská republika.

Absolvoval štúdium herectva na konzervatóriu a VŠMU v Bratislave. Od roku 2003 je členom činohry SND. Naštudoval množstvo divadelných, televíznych a filmových postáv, pôsobí v Slovenskom rozhlase a dabingu.

FILMOGRAFIA:

2007 Muzika (Martin)
2005 Podvratáci (Emilián) TV
2005 Ticho (Karol) TV
2005 Slniečny štát (Vinco)
2002 Záchranári (Martin) TV seriál
2001 Rebelové (Eman)
2000 Sokoliar Tomáš (Vincko)
2000 Krajinka (Vinco)

TÁŇA PAUHOFOVÁ (MARFA)

Narodená v roku 1983, Bratislava, Slovenská republika.

Vyštuovala herectvo na VŠMU v Bratislave. Je členkou Činohry SND, kde hrá momentálne v siedmich inscenáciach. V detstve účinkovala v niekoľkých televíznych seriáloch.

FILMOGRAFIA:

2007 Muzika
2007 Polčas rozpadu
2005 Kousek nebe
2005 Indián a sestrička
2003 Čert vie prečo
2003 Pokrvné vzťahy
2002 Kruté radosti

MAREK GEIŠBERG (ŽOFRÉ)

Narodený v roku 1981, Slovenská republika.

Marek vyštudoval herectvo na VŠMU. Od roku 2004 je členom Slovenského Komorného divadla v Martine, kde momentálne účinkuje v 11 inscenáciach. V minulosti spolupracoval s Bábkovým divadlom na Rázcestí v Banskej Bystrici a s Divadlom Jonáša Záborského v Prešove.

FILMOGRAFIA:

2007 Muzika (Žofré)
2007 Polčas rozpadu (Konzi)

JAN BUDAŘ (HRUŠKOVIČ)

Narodený v roku 1977, Česká republika

FILMOGRAFIA:

Herec:

2009 Duše na talíři ([Vladimír](#)) (odložené)
2009 Akvabely - ohlášené
2008 Svatba na bitevním poli ([Skokan](#))
2007 Muzika ([Hruškovič](#))
2007 Václav ([František](#))
2007 Vratné lahve ([Ulislý](#))
2006 Pravidla lži ([Filip](#))
2005 Toyen ([Jindřich Heisler](#))
2005 Hrubeš a Mareš jsou kamarádi do deště ([Václav Hrubeš](#))
2004 Ruth to vidí jinak ([Adam](#)) - (TV)
2004 Duše jako kaviár ([Vladimír](#))
2004 Horem Pádem ([Milan](#))
2004 Mistři ([Bohouš](#))
2003 Nuda v Brně ([Stanislav Pichlík](#))
2003 Čert ví proč ([ozbrojenec](#))
2001 Otec neznámý - (TV)
2000 Rasistické historky - (TV)
1998 Stůj, nebo se netrefím (voják)

Hudba:

Hrubeš a Mareš jsou kamarádi do deště (2005)
Nuda v Brně (2003)
Rasistické historky (2000) (TV) (středometrážní)

Námet:

Hrubeš a Mareš jsou kamarádi do deště (2005)

Scenár:

Hrubeš a Mareš jsou kamarádi do deště (2005)

Ocenenie ČESKÝ LEV:

Václav (2007) nejlepší mužský herecký výkon vo vedľajšej úlohe - víťaz
Mistři (2004) nejlepší mužský herecký výkon vo vedľajšej úlohe - víťaz
Nuda v Brně (2003) nejlepší scenár - víťaz
Nuda v Brně (2003) nejlepší mužský herecký výkon v hlavnej úlohe - víťaz

DOROTA NVOTOVÁ (ANČA PREPICOVÁ)

Narodená v roku 1982, Považská Bystrica, Slovenská republika.

Vyštudovala Evanjelické lýceum v Bratislave.

Spevákka, herečka, publicistka a cestovateľka. Hrala v šiestich slovenských a českých filmoch. Vydala tri hudobné albumy – solo album Dorota Nvotová, Overground a Síla vzlyku. Komponuje tiež scénickú divadelnú hudbu.

FILMOGRAFIA:

herečka

2007 O život (Zita)
2007 Muzika (Anča)
2003 Děfčátko (Ema)
2002 Perníková veža (Věra)
1999 Krajinka (Paula)
1997 Orbis Pictus (Terezka)

DIVADLO:

scénická hudba

Keby som sa ešte raz narodil – Divadlo Astorka Korzo 90'

Iluzionisti – Divadlo L+S

La Strada – Mestské divadlo v Žiline

JANA OL'HOVÁ (SVOKRA)

Narodená v roku 1959, Myjava, Slovenská republika.

Vyštudovala herectvo na VŠMU v Bratislave. V minulosti bola členkou Divadla Jozefa Gregora Tajovského vo Zvolene. Od roku 1988 je členka súboru Slovenského komorného divadla v Martine, kde momentálne účinkuje v 9 inscenáciach.

Pedagogička na Filmovej a Divadelnej fakulte Akadémie múzických umení v Banskej Bystrici a tiež na Konzervatóriu v Žiline.

V minulosti spolupracovala s divadlom Astorka Korzo 90' Bratislava, s Radošinským naivným divadlom a Mestským divadlom v Žiline.

FILMOGRAFIA:

2007 Bátoryčka

2007 Muzika

2003 Želary

1984 Sladké starosti

1983 Tisícročná včela

MARIAN GEIŠBERG (SVOKOR)

Narodený v roku 1953, Piešťany, Slovenská republika.

V roku 1979 vyštudoval herectvo na VŠMU v Bratislave. V minulosti bol členom Divadla J. Záborského v Prešove, Divadla SNP v Martine a Divadla pre deti a mládež v Trnave. Hostoval tiež v Divadle Andreja Bagara v Nitre a vo viacerých inscenáciach Divadla a.ha. Od roku 1992 je členom Činohry SND, kde hrá momentálne v 5 inscenáciach. Marján Geišberg vydal hudobné albumy vlastných folkových piesní *Nápoky a Nevadí, neladí*. Vyšli mu aj dve knihy poviedok – *Ono ma to poje* a *Prejsť prahom a zavrieť dvere*.

FILMOGRAFIA:

2007 Muzika (Svokor)

2006 Jak se krotí krokodýli (poštár)

2005 Konečná stanica (Timur)

1996 Suzanne (Chappi)

1989 Rabaka (Omego)

1987 Úsmev diabla (Kriško)

1985 Kára plná bolesti (Jakub)

1982 Na konci diaľnice (Cyro)

1982 Pásla Kone na betóne (Feri Dyha)

PETRA POLNIŠOVÁ (BUČIČOVÁ)

Narodená v roku 1976, Bratislava, Slovenská republika.

Vyštudovala bábkoherectvo na VŠMU. Po štúdiu pôsobila v Anglicku a dva roky bola členkou milánskeho divadla (teatro laboarotrio magnaifuoco). Po návrate sa stala členkou divadla GunaGU v Bratislave, kde pôsobí dodnes. Preslávila sa účinkovaním v relácii Slovenskej televízie S.O.S., na ktorej sa podieľa aj autorsky.

FILMOGRAFIA:

2007 Muzika (Bučičová)

HuRyTan

vokálno-inštrumentálne combo

Filmový príbeh Muziky sa voľne inšpiroval osudmi členov vokálno-inštrumentálneho comba HuRyTan, ktoré vo svojej próze zachytil slovenský spisovateľ Peter Pišťanek. Combo HuRyTan, ako mnohé iné hudobné zoskupenia, počas dlhých rokov svojej existencie menilo svoje zloženie.

V roku 2005 sa jeho členovia zišli a pod vedením Roberta Mankoveckého naskúšali repertoár, z ktorého časť odznie vo filme Muzika. Viac sa o histórii comba dozviete na webovej stránke www.hurytan.sk.

Combo HuRyTan vo filme predvedie pestrú zmes populárnych slovenských, českých a maďarských piesní od klasiky a ľudových veselíc až po piesne z repertoáru nezabudnuteľných hudobných skupín ako napríklad The Soulmen, Omega, Olympic, Modus, YPS, Taktici, Prognóza...

Kompletný reunion comba HuRyTan, ktoré vo filme účinkovalo v nasledujúcom zložení:

vedúci Róbert Mankovecký – vokál, gitara, basová gitara, syntetizátor, programovanie bicích, Jaroslav Jonis – saxofón, Štefan Jurík – tenor saxofón, Pavol Ribarič st. – vokál, akordeón, trombón, Pavol Ribarič ml. – bicie nástroje
s účasťou
Bratislavského detského zboru pod vedením Doc.Eleny Šarayovej-Kováčovej a Dychovej hudby OLIVA

sa realizoval bez Ing. Pradžajána Swami Brahmopútra, Martina Junca a Karola Mádera, ktorých vo filme stvárnil Jan Budař – vokál, klávesy, Ľuboš Kostelný – vokál, saxofón a Marek Gejšberg – vokál, gitara. Combo HuRyTan dopĺňal Ringo S. Slovák – bubenátor/automatický bubeník.

Pieseň **GOL DEN LIP** spieva Samuel Tomeček a nahralo Combo HuRyTan v zložení: Ondrej Krajniak, Samuel Tomeček – klávesy, Matej Bugala – gitary, Martin Žiak – basgitara, Emil Frátrik – bicie

MINISTERSTVO KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

SLOVENSKÁ ASOCIÁCIA PRODUKČNÝCH A KREATÍVNYCH

continental
film

Centrum.sk

KONTAKTY

PRODUCENT

ALEF Film & Media Group

Marian Urban

Tekovská 7

821 09 Bratislava

alef@webdesign.sk

+421220902660

+421903705809

www.afm.sk

MEDIÁLNY SERVIS

Natália Bokníková

PR manažérka

natalia@afm.sk

+421908.704412

fax: 20902647

propagačné materiály na stiahnutie

ftp: ATM

host: 62.197.204.90

user: promo

password: promo

folder muzika.promo